

Oddies resa - från Danmark till utbildad vårdhund

Den ny familjen

Resan handlar både om att åka från Danmark till Sverige som 9 månaders unghund och resan han gjort från utbildad unghund till en diplomerad Vårdhund godkänd för Djur Assisterad Terapi. Det kan inte ha varit lätt att plötsligt slitas upp från sin flock och på några dagars resa knyta an och bryta upp tre gånger. När han äntligen kom till oss kändes det som om han trots nya flockmedlemmar fann sig tillrätta. I den nya flocken med det konstiga sättet att tala fanns jag och min man, två små barn, två katter och en gammal collie hane (farbror Yuppie).

Han knöt trots det snabbt an till mig och kändes lugn och tillfreds. Han blev efter bara två dagar tvungen att följa med mig till arbetet. Nya miljöer flera gånger de närmsta veckorna blev följderna då mitt arbete som arbetsterapeut för mig till många olika vårdboenden under en arbetsvecka. Han fick under den första veckan både åka hiss, gå i olika trappor, passera många självöppnande dörrar och träffa en mängd nya människor varav många med hjälpmedel och annorlunda beteenden. Jag insåg snabbt att det var en fantastisk hund och att han skulle kunna passa bra som vårdhund. Han har ett balanserat och vänligt sätt men hade inte arbetats med i så olika miljöer så det var tur att han var naturligt följsam. Han vande sig otroligt snabbt och visade en förmåga att kunna koppla av (eller på) när det behövdes och har en hög tröskel till skall vilket är överordligt i en vårdmiljö. Självklart blev jag väldigt viktig för honom. Han tänkte minsann inte förlora en flock till! Arbetet med att lära honom enkla kommandon så som att sitta, komma, vänta och förstå lekar tog vid.

Vårdhundsutbildning

Innan man får påbörja utbildningen måste hunden veterinärbesiktas och genomgå en lämplighetsprövning. Där bedöms hunden i lydning, hanterbarhet och beteende mot andra hundar och människor (både med och utan hjälpmedel). Viktigt är också att hunden har ett balanserat sätt och att den kan koppla av. Han fick godkänt på alla kriterier.

En Intensiv utbildning påbörjades. Han tränades för att klara av allt som en vårdhund måste kunna. Ett vårdboende i mitt ansvarsområde har varit hans praktik plats. Han genomgick två tester inför sin diplomerings i lydning där också mentala bitar ingick bl.a. skrammel, lämna hos främmande människor och hanterbarhet av främling. Han fick godkänt med mycket bra resultat. Den andra testen gjordes på ett vårdboende i Uppsala med statister som betedde sig på ett sådant sätt som hunden kan komma att träffa på. Hunden skulle för att bli godkänd klara av stressande situationer såsom att bli ganska hårdhänt hanterad och inspekterad i både mun och rykt i svans. Ett annat krav för DAT nivån är att vara positiv under och efter en fasthållande kram av främling. Oddie tyckte det var mysigt och följde efter instruktören då han ville fortsätta att gosa efter en lång kram.

Han skulle också klara av att passera genom en korridor full av människor med olika typer av hjälpmedel och avvikande beteende. Han blev tillknuffad (ingick som ett moment), klappad av flera samtidigt från olika håll och några "patienter" skrek och bråkade under passagen. En av patienterna ramlade omkull och låg sprattlande framför oss. Vi fick gå flera vändor fram och tillbaka så att instruktörerna skulle vara säkra på att han inte "lä på sig" någon stress. Han skulle hela tiden vara lugn, följsam

och positiv. Han fick inte heller under detta delmoment stanna och hälsa på patienterna utan bara transportera sig tillsammans med mig.

Vi skulle under testet också göra flera patientbesök där han efter tillåtelse från mig skulle hälsa på och interagera med patienterna. Han blev klappad, borstad och undersökt vid flera tillfällen. Han fick visa att han kunde ta godis fint och vid ett besök skulle han visa trick han lärt sig som kunde vara användbara som vårdhund. Han fick också följa kommandon från en patient och där jag som stöd kunde ge honom handsignaler. Hans fokus skulle hela tiden vara på patienten. Jag har tränat in att han ska titta patienter i ögonen och hålla fast blicken när jag

tar på patienten samt ägnar min uppmärksamhet åt denne. Han klarade allt briljant och ville när vi kommit hem den kvällen träna mer. Han gick helt enkelt och hämtade sin vårdhund-elevscarves ur "sin" ryggsäck. Han älskar detta arbete!

Vår framtid

Vi hoppas såklart att få arbeta som vårdhundsteam då vi verkligen kan göra en sådan stor skillnad. Förövrigt så ska vi nog gå någon mer agility kurs då Oddie tycker att farten och alla hindren är toppen. Att bygga en agility bana (i miniatyr) är dessutom en jätte bra aktivitet i rehabiliterande syfte. Hemma hos oss på landet så ägnar vi oss åt uppletande övningar både föremål och små barn. Enda problemet vi har är att han nästan aldrig blir trött och tar sig ibland alldeles för stora svängar i skogen. Då lägger vi ett långt spår och avslutar med en cykeltur. Han kanske inte är helt uttröttad när vi kommer in men fogar sig och ligger vid mina fötter som den goa ”upp och ner” vovve han ändå är. Detta naturliga beteende hos honom har vi förövrigt övat in att utföra på kommande då det verkligen får alla så intresserade att klia den ”lilla, söta” vovven på magen. Snacka om att hundar naturligt väcker en nästan oemotståndlig lust att vidröra dem.

Maria och Oddie

Min personliga assistent

Kan ni tänka er att jag har en personlig assistent! Det brukar ju inte vara så lätt att få, men jag har haft en enorm tur. Min assistent heter Miranda och fyller snart 10 år. Ja, ska det vara riktigt fint så heter hon egentligen SLCH JackPine's Love In Flames, men för det mesta kallas hon ”Mirris”.

För ca 6 år sedan fick jag diagnosen fibromyalgi, vilket innebär ständig värk i leder och muskler. Dessutom tappar jag saker hela tiden. Jag har en hel del problem med ryggen och det gör att jag har svårt att böja mig ner och då är min älskade Miranda en ovärderlig hjälp.

Hon trivs bra med sin uppgift och jag har haft hjälp av henne i fem år nu. Hon utför alltid alla uppgifter med en enorm glädje och jag behöver aldrig tjata på henne. Dessutom har hon alltid tid att hjälpa direkt när jag behöver hjälp.

Hon är så otroligt söt när man ropar på henne. Det första hon gör är att titta sig omkring för att se om det finns något att plocka upp. Hon går fram till föremålet och tittar på mig precis som om hon frågar om jag vill ha det. Jag ber henne då att ge mig det och hon plockar glatt upp det och lägger det i min hand. Ibland behöver jag inte ens be henne utan så fort något ramlar ner på golvet så är hon framme och plockar upp det. Det är allt från strumpor till pappersark.

Miranda hämtar en penna

Hon hjälper mig också i tvättstugan med att sortera tvätt och ge mig det som ska läggas i maskinen. Hon hjälper mig även med att plocka in den rena tvätten. Hon är en riktig fena på att lägga in strumporna på sin plats i lådan.

Matte vill ha sin sko

Hon har också lärt sig att knyta upp skosnöre. Det tog en liten stund innan hon förstod vad hon skulle göra, men när hon väl fattade det tyckte hon att det var så roligt att det var svårt att knyta skorna. Så fort jag hade knutit så knöt hon upp den igen, men roligt hade hon i alla fall. Hon är också jätteduktig på att hämta

mina kläder och skor. Lite roligt är det för om jag ber henne hämta mina tofflor så brukar hon alltid komma med mina kängor och jag vet inte riktigt hur jag ska tolka det... hmmm...

Eftersom jag har flera hundar så händer det att det ligger en massa leksaker både inne och ute. De är bra på att dra fram men inte lika bra på att plocka undan efter sig (de brås på sin matte sägs det). Det har blivit Mirandas uppgift att plocka i ordning efter de andra. Kanske inte så rättvist, men hon får alltid lön för sitt jobb.

Jag vet inte vad jag skulle göra utan min lilla assistent och det dyker upp nya saker för henne att göra lite då och då. Det är nog bara en sak som jag inte får henne att hämta och det är telefonen. Hon tycker att den låter alldeles för mycket, eller kanske är det så att matte pratar för mycket? Annars löser hon de flesta problem och tycker det är så roligt att hämta och lämna saker.

Tänk vad mycket man kan lära en hund och det här är bara på lek! Tänk på alla service- och signalhundar! Vilka enorma tillgångar de är för sina ägare.

Nina Svedegård